

הסיפור הסנסציוני

ביתר של הבוהימה

הגיע לשיאו הדרמטי

שלוש שעות לפני שניכנסתי לבית החולים לילדות, חטפתי סטירות בפרצוף מארס סאן — כשאני יושבת ובוכה במכונית שלו.

האם נכון ששכבת עם גדעון זינגר? שאל וסטר. האם נכון ששכבת עם שייקה בן-פורת? עם חיים לוי? עם מיקי פלד? מוטקה בוסתן? זבדה לוי? רן אליהו? ובין שמו של השחקן לשמו של העיתון נאי — סטירה. בין שמו של שייקה לזה של בעל-לגף — סטירה. בין שמו של לוי לשמות השחקנים והמלחים — עוד סטירות. וכל ההאשמות — הן פרי דמיון מטורף. תניח לוי! התייפחתי. אל תחקור אותי. גימאסו עלי השאלות והבדיחות הפרטיות שלך. אני מוותרת עליך, על השם שלך לילד, אני לא רוצה ממך שום דבר! הנח לי לחיות. עזוב אותי. לעזאזל! התחננתי. ואז פתחתי את הדלת וברחתי. הלכתי לבית של דבורה לוי, אשתו של הזמר זבדה לוי. אשתו, שהיא ידידה טובה שלי, ניחמה אותי כששמעתי שארס סיפר ששכבתי עם בעלה. אל תשימי לב לשטויות כאלה! אמרה לי.

זה היה בארבע, ביום שני האחרון. זו פיתאום הרגשתי שמשו לא בסדר. אבל לא יכולנו לעשות כלום, לבד. חיכינו י"ז וזבדה יבוא.

הוא בא בשבע — ואז לקחו אותי שניהם לבית-החולים. קודם עוד הספקנו לסדר את בתי פאני, בת השלוש וחצי, אצל חמתי-לשעבר, אמו של ניסים עזיקרי.

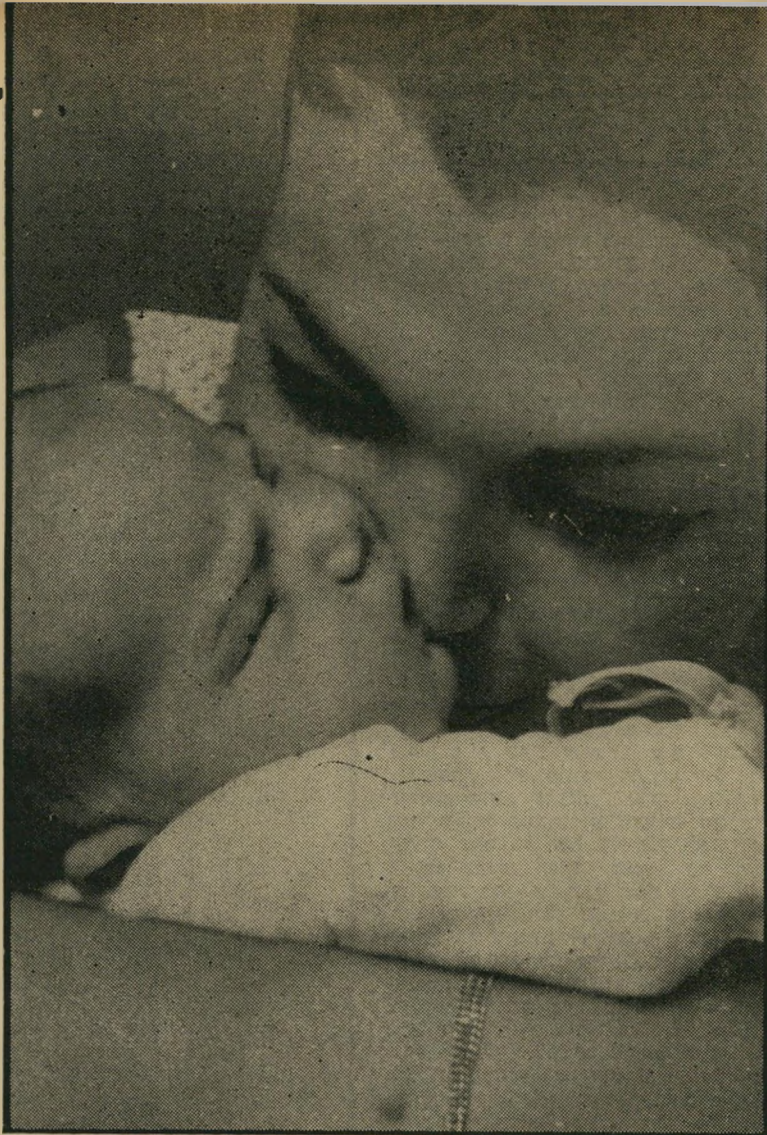
★ ★ ★

"הולכת ללדת ממזר!"

בבית-החולים הציצו לי חדר לחדר. אבל פחותי מדפסיה. לא רציתי להירשאר לבדי. ידעתי שאף אחד לא יהיה לידי. הוכנסתי לאולם שם שכבו עשר נשים מכל הגילים.

לידי, למשל, היתה אשה די מבוגרת שכבר עברה את הלידה. היא בכתה כל הזמן — כי ילדה בת, בפעם הרביעית, והבעל לא בא לבקר אותה בגלל זה. אני עומדת ללדת ממזר ואני לא בוכה, אף-על-פי שאני לבד, אמרתי לה. ואת אשת-איש — ובוכה?

לחור-הלידה נלקחתי, כשאני האשה היחידה שהוכנסה לבית-החולים ממש ערב

בערב יום-הכיפורים, שעה שהחזן בכל בית-כנסת בישראל התחיל קורא את "כל נדרי", נשמעה צריחתו של רך נולה, בבית-החולים לילדות שבקריה בת-לאביב. היה זה קולה הבכיני של בתה השנייה של הזמרת עליזה עזיקרי, ושל הזמר ארס סאן — הנשוי לאשה אחרת. משך תשעת חודשי הריונה עמדה עליזה עזיקרי בעוז וכימעט בנבירה תחת לחץ כפול: פבליה-הריונה, כשאין גבר ואב לילדה ניצב לידי — ולחצו של ארס סאן, שניסה להכחיש בכל האמצעים האפשריים והבלתי-אפשריים את עצם הריונה של עליזה, ואת היותה הרה ממנו. שעות ספורות אחרי הלידה קראה הזמרת העצובה וחי שמחה כאחת את רחל המרחלת לבית-החולים, גוללה בפניה את כל סיפורה — המהווה מיסמך אנושי וכתב-אישום נגד חיי-הבוהימה.

מאת עליזה עזיקרי

האכיל לכמה עיתונאים. אבל משום-ה התבטל לא היה מבושל מספיק ואיש לא התייחס לזה ברצינות. אז באו ההשמצות על זה שאני גימפומא-נית, אני, שבצעל הראשון טען שאני אנטי-סכס! בחי היו לי רק שני גברים: ניסים וארס.

★ ★ ★

ארס נתן כסף

אני מוכרחה להודות שלמרות כל התקפות האלה ארס לא פסק לבקר אצלי.

נכון שהייתי חוטפת פה ושם איזו סטירה. אבל מיד לאחר-מכן בא תמיד וידוי שהוא אוהב אותי יותר מכל דבר בעולם. עבדתי עד שבועיים לפני הלידה, וההופעה האחרונה שלי, בפתח-תקוה, בוטלה יום לפני שניכנסתי לבית-החולים ממש.

זה לא מנע מארס לתת לי כל שבוע מאה או מאה וחמישים לירות, בשבילי ובשביל פאני.

אבל היו גם אחרים שהיו בסדר. ועוד הרבה יותר. דווקא האנשים הקטנים: אני עמדת ללדת ילד שמחוץ לחברה, אבל הי ירקו, בעל-המכולת, השכנים — היו בין הראשונים שבאו לבקר אותי, אחרי הלידה. היתה לי גם בייבי-סיטר דתיה, אדוקה נורא. קוראים לה עשירה יצחקי והיא אפילו שמה מטפחת על הראש. כשניכנסתי להריון הייתי בטוחה שהיא תעזוב אותי ואת פאני.

אבל עשירה אמרה לי: "לכל דבר יש סיבות. אלוהים אוהב את כולם והוא אל רחום וחנון. ואם טעית — תוכלי תמיד לחזור בתשובה."

אני לא יודעת למה, אבל דברים כאלה תמיד עוררו בי דמעות.

בכלל, נידמה לי שבצעם הלידה של בתי בערב יום-הכיפורים יש בזה איזו כפרה שכונת. זה עושה אותי לצדיקה.

★ ★ ★

אמרו ששכבתי עם כולם

למרות יחסו הטוב של ארס סאן, בזמן-הריוני, השתנה הכל שבוע לפני הלידה — כשמארכו חזר מאפריקה, בערב ראש-השנה.

כשישבנו במכונית, שלוש שעות לפני בית-החולים, אמר לי ארס שמארכו שמע וחקר וידע כביכול שאני שכבתי עם כל הגברים הללו. הוא הזכיר כימעט כל מי שבא בסביבה שלי, וכל מי שהיו לי קשרי עבודה איתו: שחקנים, מלחים, אמרגנים. כמה שזה מגוחך! רק אלוהים ישלם להם בשביל עליה שפלה כזאת עלי.

אמרתי לארס: "אתה מנסה להשקוט את המצפון שלך! בעזרת עלילות וסיפורים

שיש-אין-אין-אברה!"

על אחת שאפילו לא יכולה להתגונן! אני חושבת שהוא עשה את זה רק משום שפתח ולא רצה לעמוד לצדי, ברגעים הקשים. כל הזמן הוא ביקש שלא אשמיך אותו, שלא אדבר עליו, שהעניין יטושטש ולא יזכירו אותו יותר מדי. אני מבקש שלא תלכדי אותי! אמר לפני הסוף.

★ ★ ★

בת דזאב

אימנם, כשילדתי את הבת ובאו לשאול לשמו של האב, דרשתי שימתחו קו וטענתי: "אין לה אבא!"

אני כל-כך מאושרת שזה לא בן. אני לא הייתי יכולה לעמוד בברית לבדי, איזו בושה זה היה גורם לי!

ועכשיו אני נשבעת בחיי הילדה שלי שהוא לא יזכה לראות אותה או לשמוע עליה. אני מתכוננת לחזור ולהופיע מאכסי-מוס בעוד שבוע. אני יודעת שזה לא יהיה קל, לחיות לבדי עם שתי ילדות. אבל אצטרך להתחיל מעמד.

ואני מקווה שהסבל של החיים שלי נגמר בזה. היתה לי הכשרה טובה למה שעוד יבוא, כשהייתי יתומה ואילמת.

אני מחושלת. אוכל להתחיל להפיק שני גם עם בת נוספת ללא אבא.

לחפש שם: מעולם לא יזכה ארס לראות לא את הבת ולא אותי. זה נגמר. לעולם לא אוכל לשכוח מה שהוא עשה לי בזמן ההריון הזה.

★ ★ ★

הידידים שזו הפיתה

בעיקר — בשבוע האחרון שלפני הלידה.

בהתחלה, כשנודע לו שאני בהריון, הוא היה זה שטען שלא כדאי שאני אחתר על הילדה. הוא הבטיח לשאת אותי לאשה לאחר שיתגרש.

ומאוחר יותר, כשכל הידידים שלו התחילו להסית אותו נגדי — היה כבר מאוחר מדי. כבר אי-אפשר היה לעשות הפלה.

ואז הפך מארכו לורגמן, האמרגן של ארס, לאיש שלקח לעצמו תפקיד: לטשטש את הרומאן שבין ארס לבניי, לדאוג ש'ארס יקבל רק את הפירסום שהוא רוצה בו.

בשלב הראשון התחילו להופיע סיפורים על רומאנים שלו עם כל מיני בחורות. אחר-כך היינו צוחקים נורא. ארס ואני, כשהוא היה מבקר אותי. כל פעם.

שלב שני — מארכו התחיל להפיץ שאני לסבית. את הסיפור הזה ניסו שניהם ל-

לעומתו, עזיקרי היה תמיד סמל הטוב. טיפוס תועה, מלא פיוט ושירה. הצרה היא שאני רק אשה. שאני הפכתי לאשה עם כל החלק הרע והמלוכלך שבנה.

אני מין חוזה שיצאה מגן-עזן וטעמה את התפוח. לכן, כמה שחבל לי! לו יכולתי רק לחזור לעזיקרי!

אבל אני חושבת שעכשיו כבר מאוחר. מה שכטוח הוא, שאני לא רוצה להכיר יותר את ארס סאן. אם הוא יבוא לכאן, הוא יחטוף ממני יריקה או סטירת-לחי.

אני שונאת אותו שינאת-מוות. הוא לא יזכה לראות את הילדה. זאת בתי שלי — ואני מספיק חזקה, אני מקווה, להחזיק אותה וגם את הבת השנייה שלי. בלי שום טובות מאף אחד.

כשהכחשתי את ההריון, בזמנו, עשיתי את זה הרבה מתוך רחמים לאשתו. כי רק אני יודעת כמה שהיא סובלת.

וכשכבר שכבתי בבית-החולים, ביום ה' שני, התקבל טלפון. אני חושבת שזה היה ארס סאן. קול שאל אותי: "האם אפשר לדבר עם עליזה עזיקרי?" טענתי שהיא לא

התקבלה בבית-החולים — וסגרתי. מאוחר יותר הגיעה השכנה שלי, לבנה חכים. היא סיפרה לי שהוא מסתובב יום

יום מתחת לבית שלי. אבל אין לו מה

יום-הכיפורים. ובשעה חמש ושלושים, כשב-בית-הכנסת התחילו להתפלל — נולדה בתי. גוה נהדרת. יפהפיה. שוקלת ארבעה קילו ו-600 גרם. עוד לא החלטתי איך לקרוא לה: או כפי, על שם "כפרה", או סאני — כזו שזה יתחזק עם השם של בתי הגדולה.

★ ★ ★

ניסים ביקר ראשון

למחרת הלידה היה האדם הראשון שביקר אותי — בעלי לשעבר, ניסים. הוא בא כשהוא עמוס פרחים, בומבונות יירות, וכשדמעות בעיניו. "העיקר שזה עבר", אמר לי. "העיקר שהילדה בריאה. אני תמיד אהיה לידך, כשתצטרכי אותי. ו-אם את רוצה — את יכולה לקחת את שמי בשביל הלידה."

עכשיו, כשאני רואה איך שניסים נוהג, הבנתי שהאלוהים שילם לי — כי עזבתי את כל הטוב שבעולם כדי לרדת למצב בו אשכב פה, עם ממורה בידיים. אני מצטערת שנתתי את כל היושר שהיה לי לאדם כמו ארס סאן.

אני מבינה את אשתו וכל בחורה ש'נופלת ברשתו. אני הכרתי את ארס: הוא נוראי. הוא היה מכה אותי — ומצד שני אומר לי שהוא אוהב אותי.